Chodba na pavilonu F

Ačkoliv venku je den, na chodbě je přítmí a klid. Jediný rušící zvuk vydává blikající zářivka, které vyhasíná život. Jak příhodný je právě zde tento zvuk a myšlenka vyhasínající žárovky, tady v nemocnici, kde denně umírají lidé a stejně, tak jsou i jejich životy zachráněny, jako trvalejší záblesky světla zářivky. Tato část nemocnice je nejzastrčenější, aby asi nikdo nebyl traumatizován událostmi, které se zde odehrávají. Toto si dobře uvědomuje i Monika sedící na nepohodlné modrou koženkou potažené lavici.

Čeká tu již 2 hodiny. Daleko od domova, aby se vše stalo v tichosti. Nikdo o tom neví, jen její svědomí, které se jí neustále připomínalo. Nikdy nevěřila, že ONA bude právě tady sedět. To byl, také byl také důvod, proč to nikomu neřekla a ani neřekne. Styděla se! Vedle ní sedí další dívky i ženy. Všechny sedí a zamyšleně se dívají na blikající zářivku, jedna druhou si už dávno přestali prohlížet. Pouze lidé, kteří snad i omylem zabloudí do této části pavilonu F nebo dokonce sestry a uklizečky si je prohlíží. Moniku právě vytrhla z přemýšlení uklizečka, která pod ní začala vytírat a neohrabaně jí strkala z lavice, jako kdyby byla ona sama odpad.,, No dovolte, když budu podmetená, tak se nevdám.“ snažila se Monika zažertovat a rozředit tím hustou atmosféru na chodbě. ,, Tss.“ Odsekla uklizečka: ,,Žádná z vás se nevdá ani tak!“ a odešla. Monice se začaly rvát slzy do očí. Jako kdyby nestačilo to, že tady musí sedět jako na pranýři. Začala ji pohlcovat úzkost, i když věděla, že bude do konce dne po všem. Vedle dveří do ordinace, kam šly všechny tyto ženy, byly dveře s nápisem Onkologická léčebna. Monika si ho předtím nevšimla. Teď ji však zamrazilo, při pomyšlení na tuto nemoc. Jak může být onkologie spolu s gynekologií na jedné chodbě? Z přemýšlení ji vytrhla sestra, která zavolala další ženu v pořadí teprve třetí.,, To tu budu do večera.“ Napadlo Moniku a opět ji zachvátila úzkost. Sestra opět vyšla z ordinace a rozdala všem dotazníky. Monika si začala číst otázky. Pod blikající žárovkou ,,Jaký je váš věk?“,, Byla jste již na tomto zákroku?“,, Jaké je podle vás odhadované datum početí?“ ,,Uveďte prodělané pohlavní nemoci.“ Tyto otázky křičely z papíru na Moniku. Polil ji pot a byla jí najednou zima. Chtěla vstát a dojít si pro vodu. Začalo se vše točit a jako kdyby slyšela jedoucí vlak a omdlela ,, Doprdele, kde jsou nějací doktoři?! Jsme v nemocnici sakra!“ Probudilo ji.,, Hele už přichází k sobě.“ Řekl muž, který stál nad ní. ,,Co se stalo?“ zeptala se lidí, kteří stáli nad ní. ,,Omdlela jste, slečno.“ odpověděl jí muž tak okolo čtyřicítky zvadajíc ji. ,,Tady posaďte se a donesu vám vodu.“ Monika zmateně seděla na chodbě a čekala na muže. Když přišel a podal jí láhev vody a celou ji naráz vypila.,, To je hrozný, jsme v nemocnici a všimla jste si, že by se tady o vás někdo staral? Ne, to nemyslím špatně proti vám, po vás jistě pes štěkne, ale oni? Jsou to všichni líní budižkničemové. Jen peníze by z každýho tahali, sedřeli z kůže za živa a nic ani píď vám, by pro vás neudělali.“ Až po mužovo rozčílení si ho Monika začala všímat. Měl světle hnědé vlasy a hodně světlou pleť. Okolo hnědých očí, které ji tolik připomínaly oči štěněte, se rojily vrásky a začaly se objevovat i v mimice hubeného obličeje.Muž byl celkově hubený, a když se mu Monika zahleděla do očí, začala pociťovat nevysvětlitelnou lítost. Připadalo jí, jako by vedle ní seděl muž bez života.,, Proč tady vůbec sedíte, nepospícháte někam?“

Nevydržela se nezeptat. ,,Pospíchat? Já?“ odpověděl muž s ironií. ,,Já mám tolik času děvenko. Spíš bych ho už tolik nechtěl mít. Vidíš tyhle dveře? Jo tyhle nápisy čtu už 2 roky a číst ještě budu.“,, Jak to myslíte, že čtete?“ ,, Mám tady syna. Je mu devatenáct. Leukemii mu zjistili před šestnáctými narozeninami. Měl jet do Švédska a nastoupit tam na školu. Tamní hokejový trenér ho pozoroval od jeho 7 let. Říkal, že ho tam jednou bude mít a najednou se mu slnil sen a měl tam jet. Pak mu to zjistili. Jdeš jako zdravej kluk a ještě ke všemu takovej sportovec k doktorovi na šestnáctiletou prohlídku a najednou tohle. Bože! Místo do Švédska jel do nemocnice. Měsíc tu ležel. Zkolaboval mu imunitní systém po těch svinstvech! Za celý život nebyl víc jak pětkrát nemocný a najednou mu zkolabuje imunita! Prostě odešla! Pak to šlo od desíti k pěti a zase naopak. Byly dobré dny a špatné dny. Chvíli to vypadalo, že je po všem. Bože, nikdy nezapomenu na tu úlevu, když nám řekli, že je po tom. Za tři měsíce to tam bylo zase. Prý se asi spletli. Jak se můžou ve dvacátém prvním století splést? Chápeš to? Ježiš, promiň, já ti tykám co?“ teprve pak se muž na Moniku podíval a všiml si, jak je mladá.,, Já jsem Monika.“ Snažila se na muže vynutit úsměv a podala mu ruku. Muž vytáhl placatku a napil se z ní. ,, Já Tomáš. Takže ty jdeš taky tady na tu věc?“ Ukázal směrem k druhé ordinaci a opět se napil. Monika jen mlčky přikývla.,, Víš, když jsi tu bez rodičů, tak budeš asi dospělá. Jenže to, že jsi dospělá, znamená, že víš co, děláš. Já se tě teď na něco zeptám. Máš kluka nebo přítele?“,,No, už ne. Totiž…“ odmlčela se ,,nějak jsme se odcizili.“, Tak víš, co ti řeknu? Děláš správnou věc. Víš, nemusíš se kvůli tomu trápit. Kdybychom my měli takovou možnost, víš, o kolik dětí na světě by tu bylo míň? A nezlob se na toho chlapce. Vážně děláš správnou věc. Vždyť kdyby se tohle stalo mému synovi, taky bych ho v tom podpořil.“ ,,Kdybych se aspoň necítila tak špinavě. Lidé se na mě dívají jako na špínu. Uklizečka tady mi řekla, že se kvůli tomu nikdy nevdám.“ fňukla Monika a opět se jí do očí hrnuly slzy.

,,Podívej se na tuhle chodbu na část pavilonu F. Je to skoro v lese. Kdo sem sám zabloudí? Nikdo. Je to tak schválně podívej se na tu mizérii. Dvacet ženských čekajících na potrat a vedle toho nejmíň dalších deset s rakovinou na kapačkách ...“ muž se odmlčel a zadíval se na dveře onkologie. Monika nevěděla, co má říct. Byla ještě více zmatená z atmosféry, která tam panovala. I přesto věděla, že má pan Tomáš pravdu. Když se rozhlédla po chodbě, viděla pouze smutek, neštěstí a proklínala sama sebe, že se do této mizérie dostala.

,, On se poslední dobou zhoršil.“ vytrhl z přemýšlení pan Moniku.,, Je jako tahle žárovka. Už vypadá, že bude svítit a zase, začne blikat a to blikání je stále častější a častější. Proto chodíme asi teď sem. Říká se, že tohle je poslední štace. Bože, tolik peněz jsme vydala za různé doktory a bylo to k ničemu! Nejde mi o peníze to ne. Klidně bych dal všechny peníze za to, aby se uzdravil. Předtím jsem si říkal, že nám se nic takového nestane. Myslel jsem si, že smolaře a lidi bez smyslu života tohle potká. To jsem byl pokrytec co?“

,, Slečna Hauzová.“ zakřičela sestra z ordinace. Monika vstala a šla směrem k ordinaci. Otočila se naposled k muži. ,,Děláš správnou věc.“ řekl a pokynul hlavou, ať jde. Ona šla.,, Průkazka pojištěnce a doklad o zaplacení.“ řekla sestra a podala Monice dokumenty.

Z Moniky vše opadlo. ,,Jsem volná.“ pomyslela si. Otevřela dveře a vyšla na chodbu, ale ke zdi ji přimáčkl muž, který běžel chodbou. Nevěděla, co se děje, všude byl chaos. Dveře od vedlejší ordinace byly otevřené a všude hodně doktorů. Přistoupila blíž a viděla pana Tomáše. Drželi ho dva doktoři. "Pusťte mě k němu. Vy parchanti! Jsem jeho otec.“ křičel a Monika viděla, jak se mu lesknou oči. Zkoušel se mužům vymanit, ale byli dva. ,,Chlape, uklidněte se. Za chvíli vás pustíme. Slyšíte?“ řekl jeden z doktorů. Otevřely se

dveře a lékaři vezli někoho na nosítkách. Monika neviděla přes ten dav koho ani to nebylo potřeba. Věděla. Za chvíli odešel Tomáš s doktory za nimi.

Za chvíli odešla i Monika. Prošla dveřmi ven z pavilonu F. Bylo pozdější odpoledne, ale slunce ještě svítilo. Ptáci zpívali. Zhluboka se nadechla a vykročila směrem k autobusové zastávce. Těšila se domů. Domov byl tak daleko od tohohle místa, od veškeré bolesti. Kráčela po ulici a věděla, že odchází do jiného světa, tak kde nikdo nic neví a tam také zapomene, co všechno smutného se v pavilonu F dělo, děje a zajisté se to tam dít ještě bude.